

Šla pa je pozneje še večkrat. S težkim srcem, slabo vestjo je hodila . . . Po najbolj ozkih, skrivnih in zapuščenih ulicah se je plazila, kadar je šla . . . V tla je zrla in nikomur se ni upala ozreti v obraz . . . Bala se je ljudi, celo takih, ki je niso poznali. Prišlo ji je bilo spoznanje, vedela je, zakaj jo je svarila in opominjala mati, dasi se ni še zavedala vseh posledic svojega početja . . . Zavedala se je samo toliko, da hodi, kamor bi ne smela hoditi. Kadar se je vrnila od njega, je jokala in se kesala . . . Po cele noči je prebdela in si očitala . . . A v tem, ko je pretakala solze in obljubovala, da ne pojde več, se je veselila trenutka, ko bo zopet storiti mogla, kar je zdaj objokovala! Čimdalje bolj je plamtelo njeno srce, čimdalje bolj je bilo priklenjeno nanj in grozna ji je bila misel, da bi enkrat ne mogla, da bi kdaj ne smela več k njemu . . .

(Konec prihodnjič.)

Pesem o nas.

Sred poljane mračne križ lesen,
v vihri nanj je sela jata vran —
Nad oblaki je ugasnil dan,
črez polje požeto gre jesen.

V vihri stopa potnik zapoznel,
ustavi se pri križu mu korak,
z roko je tresočo križ objel —
Kam zablodil je v brezmejni mrak?

Prebudila se je jata vran,
z grozo gre črez polje njen krohot —
In takrat je potnik videl pot:
sred grobov je, grobu že prodan.

In pod križ je legel v večno noč
in ni videl zarje zlatih dni,
pustil je brez boja srčno kri —
Pesem pel mu vran krohotajoč . . .

Vojeslav Molè.